

Αντιγνώση: Η πραγματική ιδεολογία του Ιουδαιοχριστιανισμού

Ο Χριστιανισμός έχει μια και μόνη ιδεολογία στην πραγματικότητα: την Αντιγνώση.

Η πεποίθηση για τα αγαθά αποτελέσματα που προκύπτουν από την Αντιγνώση αποκαλύπτεται απροσχημάτιστα από τον πρώτο κιόλας αιώνα με τα κείμενα του Ιώσηπου:

«Κι ούτε μπορεί ο καθένας να γράφει ό,τι θέλει. Μόνον οι Προφήτες που έχουν τη δυνατότητα να βάλουν κάτω όλα τα στοιχεία του παρελθόντος και, με θεϊκή έμπνευση, να εξετάσουν και τα σύγχρονα, μπορούν να κάνουν αυτή τη δουλειά. Και γι' αυτό δεν έχουμε χιλιάδες βιβλία γεμάτα αντιθέσεις και διαφιλονικούμενες απόψεις, αλλά μόνον είκοσι βιβλία που αφηγούνται τί έχει γίνει από καταβολής κόσμου και δίκαια θεωρούνται ιερά» (Ιώσηπος, Κατ' Απίωνος, κεφ. VIII).

Αρχικά μπορεί να θεωρήσει κανείς την παραπάνω άποψη σαν μια έκφραση πλέγματος κατωτερότητας για την εβραϊκή αντιπνευματικότητα. Λάθος. Οι Εβραίοι ανοίγουν περπατησιά. Ο Νόμος της εβραϊκής θεολογίας προπαγανδίζεται και ετοιμάζεται να επιβληθεί σαν θεϊκή επιταγή για την εξελληνισμένη ανθρωπότητα: Η Αντιγνώση, η ιδεολογία κατοχύρωσης συμφερόντων μιας ασήμαντης και βάρβαρης μειοψηφίας, μεταμφιεσμένη σε θεολογία, θα επιβληθεί σε εκατομμύρια πολιτισμένους ανθρώπους. Και πώς; Με την έσχατη πνευματική λιτότητα: Τον σκοταδισμό.

Οι Εβραίοι, σαν προνομιούχοι, μπορούσαν να ξεφυλλίζουν είκοσι ιερά βιβλία. Για την υπόλοιπη ανθρωπότητα αρκούσε ένα: η Καινή Διαθήκη. ΕΝΑ επί δέκα τόσους αιώνες. Και ας μας αντιπαρατάξει όποιος έχει αντίθετα επιχειρήματα για να διαψεύσει αυτό που στάθηκε στην πραγματικότητα το αληθινό πρόσωπο του Χριστιανισμού, την περίφημη «ιερή παρακαταθήκη» του αδίστακτου Παύλου. Αυτό το μυστικό ψιθύρισε στ' αυτιά τα Ρωμαίων αρχόντων:

«Ηλίθιοι, είστε ηλίθιοι άρχοντες και γι' αυτό δε θά 'στε και για πολύ! Εμείς βαφτίσαμε τους άρχοντες μας Προφήτες, μόνιμους και μοναδικούς ανταποκριτές του Θεού πάνω στη Γη και της θείας του πρόνοιας. Κι άλλος κανείς θνητός, εκτός

από τους Προφήτες, δεν επιτρέπεται, όχι να γράψει, αλλά ούτε να διαβάσει τα Ιερά μας Βιβλία. Εκτός φυσικά από κείνους που προετοιμάζουμε για να μας διαδεχτούν. Και που προέρχονται πάντα από τις ίδιες οικογένειες “των ανταποκριτών” του Θεού επί της Γης. Κι όχι να βγαίνει ο καθένας να ξεφουρνίζει κι από μια θεωρία. Γιατί, καλά νά ‘ναι ο Πλάτων που πίστευε τα ίδια με μας. Αλλά αν είναι Επίκουρος ή Αναξίμανδρος; Και να διδάσκει (615-546 π.Χ.) ότι η ζωή αναπτύχθηκε όταν το νερό κάλυπτε όλη τη Γη και ότι ο άνθρωπος έλκει την καταγωγή του από κατώτερα υδρόβια; Τότε που πάει η θεία Πρόνοια; Μόνον οι Προφήτες λοιπόν! Ιδού το κλειδί; Ο αποκλεισμός της Γνώσης διά Νόμου».

Αυτό ήταν το δώρο τα Εβραίων στους άρχοντες του κόσμου και μ’ αυτό εξασφάλισαν την υποστήριξη τους. Γιατί δεν πρέπει να λησμονούμε ότι αρχικά, εκτός από τις εξαθλιωμένες και τελείως αγράμματες μάζες, τον Χριστιανισμό αγκάλιασε με ενθουσιασμό και μερίδα της ανώτατης τάξης στη Ρώμη. Και, αν τούτος ο συλλογισμός είναι λαθεμένος, ας ψάξουμε να βρούμε με ποιά λογική, ένας κόσμος που είχε ανεβεί τόσο ψηλά υιοθέτησε το βάρβαρο Πιστεύω των πλέον καθυστερημένων του πολιτισμού, των Εβραίων. Που όμως δεν ήταν τυχαία καθυστερημένοι. Η εφεύρεση της θεωρίας ΑΝΤΙΓΝΩΣΗ στάθηκε για την εποχή που καθιερώθηκε, το νέο όπλο, που ο κάθε ισχυρός θεώρησε αναγκαίο να αποκτήσει για λογαριασμό του.

Οι Εβραίοι μπορούσαν σε κάθε στιγμή ν’ αποδείξουν το αληθές της θεωρίας τους. Ο λαός τους δεν ήταν τυχαία καθυστερημένος. Όταν οι χαρακτηρισμένοι σαν «ακάθαρτοι» και διωγμένοι από τους Αιγυπτίους πρόγονοί τους φτάνουν, πριν χίλια χρόνια της χρονολογίας μας περίπου, στη γη Χαναάν, βρίσκονται μπροστά σ’ έναν πολιτισμό με αδιανόητα γι’ αυτούς επιτεύγματα. Το ότι σφάζουν τους Χαναανίτες -εκείνους που αντιστέκονται στην εισβολή τους- είναι μέσα στους νόμους της επιβίωσης του ισχυρότερου. Εκείνο όμως που φαίνεται αδιανόητο είναι οι απαγορευτικοί νόμοι που εκδίδουν οι φύλαρχοί τους (μετά βαπτίστηκαν προφήτες) που απαγορεύουν στον εβραϊκό λαό να αφομοιώσει οποιοδήποτε πολιτιστικό στοιχείο των Χαναναίων.

Η πολύ προχωρημένη τεχνολογία των ντόπιων αναπτύσσει πρωτοβουλίες, οικονομική ανεξαρτησία αλλά και ελευθερίες στη μάζα. Προτιμούν λοιπόν να διατηρήσουν τον εβραϊκό λαό στη βαρβαρότητα του, βεβαιώνοντας τον ότι αυτό είναι το θέλημα του Θεού. Και επειδή παρ’ όλες τις απαγορεύσεις ήταν αδύνατο να μην επηρεαστεί το εβραϊκό στοιχείο από τα ντόπια ήθη και έθιμα, θα γραφτούν, τότε, μερικά από τα 20 προφητικά βιβλία. Όπου περιέχονται οι τρόποι κάθαρσης

από τις ξένες επιρροές κατά τους τέσσερις αιώνες που χρειάστηκαν για να εξολοθρέψουν τους ντόπιους Χαναναίους. Και μ' αυτούς καλά τα κατάφεραν. Από τον ελληνικό πολιτισμό όμως πως θα γλίτωναν;

Καμαρώνεις τον Nilsson για τη βαθύτατη γνώση του, την αναμφισβήτητη σοφία του, ώσπου κάποια στιγμή σταματάς κατάπληκτος στον παρακάτω συλλογισμό:

«Ο ορθολογισμός καταναλώθηκε όπως η φωτιά σβήνει μόνη της από έλλειψη καυσίμου».

Έτσι κλείνει το κεφάλαιο της σύγκρουσης ανάμεσα στους συντηρητικούς ειδωλολάτρες και θεοκρατούμενους πλατωνιστές από τη μια, κ.λπ. και τους ορθολογιστές, στο βιβλίο του Ιστορία της Αρχαίας Ελληνικής Θρησκείας. Τι φαρισαϊσμός! Αλλά και απειλή! Κανείς λοιπόν στον κόσμο δεν ξέρει πως ο ορθολογισμός κήκε με τους ζωντανούς φορείς του, που κατηγορήθηκαν σαν αιρετικοί, μάγοι και αντίχριστοι;

Μετά τους πόρνους ή λοίδωρους ή ειδωλολάτρες ή κλέφτες ή μέθυσους, που εξαιρεί ο Παύλος από τους «αδελφούς χριστιανούς», ο Τερτυλλιανός μας γράφει:

«Αν γνωρίζετε ό,τι πρέπει να γνωρίζετε, είναι συμφέρον να αγνοείτε τα υπόλοιπα, από φόβο μη μάθετε αυτά που δεν πρέπει καθόλου να γνωρίζετε».

Αποτέλεσμα; Στα 341, Η Ιερή Σύνοδος της Αντιόχειας αναγνωρίζει επίσημα την τάξη των Εξορκιστών. Όταν χειροτονούσε ο Δεσπότης τον Εξορκιστή, τον εφοδίαζε με ειδικό βιβλίο προσευχών και εξορκισμών για να πετυχαίνει να διώχνει τα πονηρά πνεύματα. Την απόφαση ευλογεί ο άλλος Μέγας, ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός (328-391), που υποστήριζε ότι η ιατρική ήταν άχρηστη, ενώ αγιασμένα χέρια πάνω στην κεφαλή του αρρώστου είναι τις περισσότερες φορές αποτελεσματικά. Ο Τερτυλλιανός θα αποκλείσει σαν περιττή την Επιστήμη στην Απολογία του. Το ανθρώπινο μυαλό διαταζόταν να σταματήσει να λειτουργεί. Όλα τα προβλήματα της ανθρωπότητας τά 'χε λύσει η εβραϊκή θεολογία: Ο Χριστιανισμός («Αφ' ης εποχής μας εδόθη το ιερόν ευαγγέλιον, περιττεύει πάσα άλλη έρευνα»).

Οι άγιοι πατέρες αποθρασύνονται. Ο Γρηγόριος της Τουρ διακηρύσσει ότι αποτελεί βλασφημία το να δίδονται φάρμακα στους αρρώστους, αντί να τους προσκομίζουν την εικόνα του Αγίου Μαρτίνου.

Στα 375 ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος θα κλείσει το περίφημο Ασκληπιείο της Επιδαύρου (Τα πρώτα Ασκληπιεία ιδρύθηκαν τον 5ο π.Χ. αιώνα. Το αρχαιότερο στη γενέτειρα του Ασκληπιού Λακερία η Τρίκκη). Αξίζει τον κόπο ν' αναφέρουμε

λίγα λόγια για την εφαρμοζόμενη στα Ασκληπιεία θεραπευτική:

«Προϋπόθεση η υγιεινή τοποθεσία τα θεραπευτηρίων, καθαρός αέρας και εξασφάλιση όλων τα μέσων ψυχαγωγίας και διασκέδασης. Περίπατοι, σωματικά ασκήσεις, υδροθεραπεία, λουτροθεραπεία, φυσιοθεραπεία. Δεν επιτρέπετο η είσοδος αν προηγούμενως δεν καθαρίζετο ο άρρωστος. Απεμακρύνοντο οι βαρέως πάσχοντες, οι ετοιμοθάνατοι και οι έγκυες γυναίκες.

Προκαταρκτική θεραπεία: Λουτρά καθαριότητας, θαλάσσια λουτρά, υποκαπνισμοί με αρωματικές ουσίες, δίαιτα και νηστεία, για την πρόληψη στομαχικών και εντερικών διαταραχών που θα επηρεάσουν την θεραπεία...

Υπήρχαν και κινητοί πίνακες, σαν τις σημερινές πινακίδες που αναγράφουν τη διάγνωση και τις καθημερινές παρατηρήσεις».

Οι καλοί μας οι Ρωμαίοι δεν αισθάνονταν λιγότερο πλέγμα κατωτερότητας αντιμετωπίζοντας το φαινόμενο Ελλάδα-επιστήμη-πολιτισμός, απ' ό,τι οι Εβραίοι κάποτε για τους Χαναναίους. Ο Κάτων ο πρεσβύτερος (234-149 π.Χ.), με μεγάλη ελληνική καλλιέργεια, έγραφε στο γιο του:

«Υιέ μου Μάρκε, θα σου μιλήσω διά τους Έλληνες από τον τόπο τους. Θα σου αποδείξω ότι, όπως αντελήφθην εις τας Αθήνας, είναι μεν καλόν να προσέξεις εις την φιλοσοφίαν των, ουχί όμως και να την μελετήσεις κατά βάθος. Η φυλή των είναι η αναξιωτέρα και η πλέον απειθάρχητος, πίστευσε δε εις όσα θα σου ειπώ ως πραγματικός προφήτης. Οπουδήποτε εισχωρήσουν τα ελληνικά γράμματα επέρχεται διαφθορά των πάντων, ιδίως εάν εκεί φθάσουν κι οι ιατροί των... Μας αποκαλούν βάρβαρους, μας υποβιβάζουν δε ακόμη περισσότερο, όταν μας αποκαλούν "νεροκολοκύθες". Σου απαγορεύω οιανδήποτε συναλλαγήν με ιατρούς».

Ο Κάτων είχε τις πεποιθήσεις του ως προς τις θεραπευτικές ιδιότητες του χυμού του κουνουπιδιού, που το θεωρούσε πανάκεια, καθώς και την επάλειψη με ούρα από άρρωστο, θαυμαστή θεραπεία, που τελικά τον γλίτωσε από την κυρία Κάτωνα.

Αλλά τί νομίζετε, ότι έγραψε ψέματα ο Sherrard, αναφερόμενος στο μίσος και την περιφρόνηση των Ρωμαίων; Όχι, ο καημένος! Δεν είναι ψεύτης. Κακοήθης είναι. Πώς θέλετε να αισθάνθηκαν οι Ρωμαίοι σαν επισκέφτηκαν τα Ασκληπιεία, λόγου χάρη; Όταν εκείνοι έδιναν στην επιληψία αίμα χελώνας, μυαλά καμήλας και κόπρανα κροκοδείλου!

Η ρωμαϊκή αυτοκρατορία δεν προώθησε την ιατρική. Η ατομική υγιεινή ήταν άγνωστη για το λαό. Θεωρούσαν την ιατρική σαν κατώτερο επάγγελμα που το

εξασκούσαν δούλοι. Μόνο όταν άρχισαν να βγαίνουν οι Λατίνοι από τον Μεσαίωνα, χάρη σε ό,τι γραφτό ελληνικό κείμενο είχε διασωθεί, άρχισαν και να καταλαβαίνουν. Αν υπήρξαν ανυστερόβουλοι και ειλικρινείς Ευρωπαίοι φιλέλληνες, ήταν μόνο Ιταλοί από την Αναγέννηση και μετά. Και παρά το ότι στα 1600 πολλοί λαοί πίστευαν ακόμη, όπως και ο Αριστοτέλης, στην παρθενογένεση, η έρευνα, από μερικά ανήσυχα μυαλά, δεν έλεγε να σταματήσει. Γιατί στα 1163 παπικό διάταγμα απαγορεύει τις νεκροτομές και τις ανατομικές μελέτες. Γιατί λέτε; Διότι *«η Εκκλησία απεστρέφετο την αιματοχυσίαν, εχαρακτήριζε δε την χειρουργικήν ως ανυπόληπτον τέχνην»*. Η αρρώστια αποτελούσε έκφραση της Θείας Δίκης, οπότε δε θά 'πρεπε να συζητείται η ν' αντιστρατεύεται το θέλημα του Θεού. *«Για τον άρρωστο, η προσευχή θεωρείται το καλύτερο φάρμακο, ο ιερέας ο καλύτερος γιατρός, η εκκλησία το καλύτερο νοσοκομείο και ο Χριστός ο μόνος θεραπευτής»*. Άσε που *«στο ανθρώπινο σώμα βρίσκεται ένα οστάριον, που έτσι και χανόταν κατά τη νεκροψία, ο νεκρός δε θα μπορούσε ν' αναστηθεί κατά τη Δεύτερη Παρουσία»*.

Τώρα μπορείτε να γελάτε! Τότε όμως, κείνοι που γέλασαν κι αποφάσισαν να συνεχίσουν το ανθρωπιστικό τους έργο, ενέπνευσαν την ιδέα της δημιουργίας της Ιεράς Εξέτασης. Το πρώτο τάγμα Ιεροεξεταστών δημιουργείται στη Βερόνα στα 1184 από Δομηνικανούς καλόγερους. Προορισμός τους; Το λέει τ' όνομα τους: Δομηνικανοί. Domini-Canes το πρώτο σημαίνει Κύριος, το δεύτερο Σκύλος. Σκύλοι του Κυρίου λοιπόν. Που παρακολουθούσαν τους διανοούμενους. Γιατί αυτοί, οι κύριοι, αντί να ερευνούν τα ιερά κείμενα και ν' ασχολούνται με τη σωτηρία της ψυχής τους, έκαναν επιστημονικές έρευνες και φιλοσοφικές μελέτες.

Που έφτασε ο σκοταδισμός στο απόγειο των δραστηριοτήτων της Ιερής Εξέτασης; Ιδού μια συνταγή, βυζαντινή, για τη θεραπεία τα κολικών:

«Πάρε ένα κομμάτι από έντερο χοίρου, ανακάτεψε το με άγιο μύρο, περιτύλιξε το με δέρμα λύκου ή (αν δεν βρεις) σκύλου, κάμε το φυλαχτό και ας το φορεί ο άρρωστος αμέσως μετά την πανσέληνο. Το αποτέλεσμα θα είναι καταπληκτικό!».

Για πάθηση του δεξιού ματιού:

«Πάρε το δεξί μάτι βατράχου, περιτύλιξε το σε μεταξωτό πανί, κάμε το φυλαχτό και ας το φορεί ο άρρωστος. Αν όμως είναι άρρωστο το αριστερό μάτι, τότε πάρε το αριστερό μάτι του βατράχου!».

Για τη θεραπεία της φαλάκρας:

«Συχνή επάλειψη με κόπρανα χήνας».

Μια αγγλική συνταγή για τον ίκτερο:

«Να φάει ο άρρωστος εννιά (9) ψείρες με ψωμί και βούτυρο».

Συνταγή του 18ου αιώνα για τη χολολιθίαση:

«Διάλυσε κόπρανα προβάτου σε φρέσκο γάλα και πότιζε τον άρρωστο».

Φαίνεται πως ήταν καλύτερο νά 'σουνα Πέρσης κείνα τα χρόνια, παρά πολιτισμένος Δυτικοευρωπαίος. Γιατί, κατά τον Μεσαίωνα, οι Πέρσες βροντούσαν τα κανόνια από την ανατολή του ήλιου μέχρι τη δύση του για να διώξουν την επιδημία της χολέρας. Πάντως, οι απροσάρμοστοι που κάηκαν ζωντανοί, γιατί σκέπτονται, ξεπερνούν το εκατομμύριο στη Δυτική Ευρώπη.

Τα αποτελέσματα της κατάργησης της επιστημονικής γνώσης, που καταδίκασε και την ιατρική στην παρανομία, στάθηκαν θεαματικότατα. Από τα μέσα του 14ου αιώνα που ξεσπά η «μαύρη πανούκλα» (1348) ως τον 18ο, ακολουθούν απανωτές θανατηφόρες επιδημίες στην Ευρώπη που θερίζουν τους πληθυσμούς. Φυσικά, η Δυτική Εκκλησία ούτε ν' ακούσει πως οι επιδημίες είναι αποτέλεσμα της παραδοσιακής εβραϊκής απλυσιάς (και οι Αιγύπτιοι «ακάθαρτους» τους αποκαλούσαν), που είχε θεσπιστεί σαν θρησκευτικός κανόνας του Χριστιανισμού από αντίδραση στη διαφθορά της ελληνικής αγωγής (Γυμναστήρια - Βαλανεία - Αθλητισμός). Αντίθετα, θα εκμεταλλευτεί τη μάστιγα τα επιδημιών, καλλιεργώντας, παράλληλα με το φόβο του θανάτου σαν θεϊκή τιμωρία, και το αίσθημα ένοχης. Έτσι θα θεωρηθεί σαν απαραίτητο καθήκον κάθαρσης του χριστιανού, η εξομολόγηση. Με τη ρομφαία αυτή η εκκλησία θα εισδύσει στα άδυτα του οικογενειακού ασύλου και θα ελέγχει την καθημερινή ζωή τα υπηκόων της ως και στο κρεβάτι τους. Το σύστημα λειτουργούσε, ως την τελευταία δεκαετία, στην Ιταλία, στην Ισπανία ως το θάνατο του Φράνκο και στην Πορτογαλία ως την Επανάστασή της.

«Η εκφοβιστική παιδαγωγική», θα διαπιστώσει ο Ζαν Ντε-λυμώ, «βρισκόταν συνεπώς στα πλαίσια της λογικής του όλου σχεδίου που είχε προγραμματίσει η Εκκλησία... ο φόβος που έτρεφε έντεχνα η Εκκλησία, ιδιαίτερα στις καθολικές χώρες, κορυφώθηκε στα τέλη του 16ου και αρχές του 17ου αιώνα. Δε λέω ότι μετά εξαφανίστηκε. Στην πράξη συνεχίστηκε ως σήμερα, αλλά εξαντλούνταν προοδευτικά».

Ένας περίφημος Γερμανός βιολόγος, ο Haeckel (1834-1919) που διατύπωσε τους βασικούς κανόνες της Βιογενετικής κινδύνεψε, γιατί αντιμετώπισε την πολεμική

των θρησκόληπτων συναδέλφων του για τις εργασίες του. Έγραφε λοιπόν για να τους εκδικηθεί:

«Ο Θεός είναι αόρατος, ο άνθρωπος πλάστηκε κατ' εικόνα και ομοίωση του. Κατά συνέπεια ο Θεός είναι θηλαστικό σε αεριώδη, αόρατη μορφή».

Η απαγόρευση βιβλίων

Υποστηρίζεται από μερικούς, κατά τον Α. Μανχάτταν, πως ο ίδιος ο Απόστολος Παύλος έδωσε την πρώτη υπόδειξη για το κάψιμο των βιβλίων: «*Ικανοί δε των τα περίεργα πραξάντων, συνενέγκαντες τας βίβλους κατέκαυσον ενώπιον πάντων*» (Πράξεις, XIX, 19).

Τουλάχιστον, ο καρδινάλιος Merry Del Val θα αναφέρει τον Παύλο σαν τον πρώτο λογοκριτή, στα 1930: «*Ο διαβολικός Τύπος είναι πιο επικίνδυνος από τα ξίφη. Ο Άγιος Παύλος έδωσε το παράδειγμα της λογοκρισίας διατάζοντας το κάψιμο τα βιβλίων* (Πράξεις, XIX, 19). Οι διάδοχοι του Αγίου Πέτρου (δηλαδή οι Πάπες) ακολούθησαν πάντοτε αυτό το παράδειγμα. Δεν μπορούσαν άλλωστε να κάνουν και αλλιώς, γιατί η Εκκλησία τους, αλάνθαστος κύριος και ασφαλής οδηγός τα πιστών, είναι στη συνείδηση τους προορισμένη να κρατάει καθαρό τον Τύπο».

Και συνεχίζει ακόμα πιο λάβρος: «*Μόνο άνθρωποι μολυσμένοι από τη θανάσιμη πανούκλα που είναι γνωστή με τ' όνομα φιλελευθερισμός, μπορούν να βλέπουν τον έλεγχο των δυνάμεων του κακού και της αισχρότητας σαν τραυματισμό της ελευθερίας*».

Αυτά λέγονται στα 1930 για να δικαιώσουν την για πολλοστή φορά επανέκδοση του Καταλόγου, συμπληρωμένου και ανανεωμένου, που συνοδεύεται από την εγκύκλιο του πάπα Λέοντος ΙΓ' (1900) «*Sapientiae Christianae*» (Χριστιανική Σοφία): «*Είναι εντελώς απαράδεκτο να ενισχύουμε, να υπερασπιζόμαστε η να επιτρέπουμε την ελευθερία της σκέψης, του λόγου, των γραφομένων ή της θείας λειτουργίας, σαν να ήταν δικαιώματα δοσμένα στους ανθρώπους απ' τη φύση*».

Η πρώτη επίσημη απαγόρευση ειδωλολατρικών βιβλίων γίνεται στα 400, στη σύνοδο της Καρθαγένης. Στα 1558, ο Φίλιππος ο Β' της Ισπανίας εκδίδει νόμο και ορίζει την ποινή του θανάτου και κατάσχεση της περιουσίας για όσους πουλούσαν, αγόραζαν ή είχαν στην κατοχή τους απαγορευμένα βιβλία. Ένα χρόνο αργότερα δημοσιεύεται ο πρώτος επίσημος Κατάλογος. Στις εκατό επανεκδόσεις που θα κάνει στηρίζεται πάντα στις ίδιες αρχές, που θα συνοψίσει ο Higlars (Index 1897): «*Τον κακό Τύπο μπορούμε δίκαια να τον αποκαλέσουμε μεγαλύτερο κοινωνικό κίνδυνο, επειδή είναι ο μοναδικός φορέας και ο νοσογόνος παράγοντας κάθε*

πνευματικής κατάρρευσης και καταστροφής, σήμερα μάλιστα παρά ποτέ, περισσότερο κι από όσο ήταν στο τέλος του 17ου αιώνα. Αυτός ο νέος κατακλυσμός αμαρτίας προέρχεται από τρεις κύριες πηγές: Ο αθεϊσμός και η έλλειψη πίστης, που προέρχεται από τον τομέα τα φυσικών επιστημών, της φιλοσοφίας και αυτής ακόμα της προτεσταντικής θεολογίας, είναι η βαθύτερη πηγή της “ελεύθερης” επιστήμης. Ο αναρχισμός και ο μηδενισμός, θρησκευτικός η πολιτικός, είναι η δεύτερη πηγή, που διαχύνεται παντού με τα εκατομμύρια βιβλίων και εντύπων σοσιαλιστικού περιεχομένου. Κατά βάθος δεν πρόκειται παρά για εκλαϊκευμένη φιλοσοφία του φιλελευθερισμού».

Φυσικό να δηλώσει ύστερα απ’ όλα αυτά ο πάπας Πίος Ι΄ στα 1906, «είναι καθήκον μας να καθοδηγούμε όλους τους ανθρώπους, χωρίς εξαίρεση, στον ιδιωτικό και δημόσιο βίο τους, σύμφωνα προς τους νόμους και τις αρχές της ηθικής».

Το ιδανικό αυτής της ηθικής θα το βρει το Βατικανό στον Μουσολίνι. «Το γεγονός πως ο φασισμός γεννήθηκε σε μια καθολική χώρα», θα γράψει ο Μανχάτταν, «και άρχισε την πορεία του ακριβώς από το κέντρο του ρωμαιοκαθολικισμού, δεν είναι ούτε τυχαίο ούτε ένα παιχνίδι της Ιστορίας». Και στις 20 Δεκεμβρίου 1926, ο πάπας θα δηλώσει προς όλο τον κόσμο: «Ο Μουσολίνι είναι απεσταλμένος της Θείας Πρόνοιας».

Στα σχολεία, στα στρατόπεδα και στα φασιστικά παιδικά ιδρύματα, τα παιδιά λέγανε πριν το φαγητό την παρακάτω προσευχή που τους έδωσε η εκκλησία:

«Ντούτσε σε ευχαριστώ γιατί μου έδωσες τη δυνατότητα να μεγαλώνω γερός και δυνατός. Θεέ μου, προστάτευε τον Ντούτσε, για να τον έχουμε πολλά χρόνια για το καλό της φασιστικής Ιταλίας».

Τελικά, όλης της Ευρώπης οι καθολικοί θα προσεύχονται για να διατηρηθεί το ιταλικό «θαύμα». «...Αν ο φασισμός, που κατά βάθος δεν επιτιμώ, καταρρεύσει στην Ιταλία, τίποτα δε θα μπορέσει να σώσει τη χώρα από το χάος. Και η υπόθεση του Θεού θα καταρρεύσει μαζί του», θα δηλώσει και η κεφαλή της καθολικής Εκκλησίας της Αγγλίας (Catholic Times, 18 Οκτωβρίου 1935). Γιατί στο βάθος όλοι γνώριζαν ό,τι ισχυρίζεται ο Μανχάτταν: «Το πνεύμα και ο μηχανισμός της φασιστικής δικτατορίας είχαν σαν πρότυπο το πνεύμα και τον μηχανισμό της καθολικής Εκκλησίας».